

A woman in a red dress is shown from the waist down, standing on a light-colored checkered floor. To her right is a small white table with a red clutch bag and a set of keys on it. A red high-heeled shoe is on the floor near the table. The background is a plain, light blue wall.

EMILY GIFFIN

kam
patříme

EMILY GIFFIN

kam
patříme

2013

Copyright © 2012 by Emily Glinn
Translation © 2013 by Jana Vlčková
Cover design © 2013 by DOMINO

Všecká práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu WHERE WE BELONG,
vydaného nakladatelství St. Martin's Press, New York 2012,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-895-3

*Pro Nancy LeCroy Mohlerovou,
moji nejlepší kamarádku*

poděkování

Ze všeho nejdřív bych chtěla poděkovat svým věrným čtenářům – od Atlanty přes Rio až po Varšavu, a všude mezi tím. Kvůli nim mě má práce baví a dává smysl. Rozhovory, které s vámi vedu na Facebooku, Twitteru a na besedách, mi pomáhají překonat bolestná údobí tvůrčí krize a připomínají mi, proč pokračuji ve vyprávění příběhů. Díky za to, že je čtete.

Neustále jsem vděčná Jennifer Enderlinové, která je od prvočátku mojí redaktorkou. Za všechno ti děkuji, zejména za promyšlené zásahy do textu, které moje knihy vždycky povznesou. (Tvoje nápady jsou pokaždé nejlepší!)

Děkuji Stephenu Leeovi, svému publicistovi a nejlepšímu příteli. Vidíš, jak daleko jsme pokročili od první autogramiády v Borders, kde vedoucí obchodu prosil lidi, aby si šli poslechnout Emily *Griffinovou*, jež v druhém podlaží předčítá ze své knihy.

Vřelé díky posílám do nakladatelství St. Martin's Press, a to zejména Sally Richardsonové, Matthewu Shearovi a Johnu Murphymu. Můj vděk dále patří Jeffu Dodesovi, Mattu Baldaccimu, Jeanne-Marie Hudsonové, Paulu Hochmanovi, Nancy Trypučové, Anne Marii Tallbergové, Saře Goodmanové, Katii Gindové, Bailey Usdinové, Stephanie Davisové a všem obchodním silám z Broadwaye a Páté avenue. Velký obdivný pokřik si zaslouží Olga Grlic za svůj umělecký talent a jemný broskvový odstín, jež zvolila na obálku amerického vydání této knihy.

Dále jsem náležitě zavázána Therese Parkové, své prvotřídní agentce, a jejímu týmu: Emily Sweetové, Abigail Koonsově

a Peteu Knappovi. Nikdo jiný toho neudělá pro klienta tolik. Opravdu vás mám ráda. Dále děkuji Mollie Smithové a Maře Lubellové za krásné a skvěle fungující webové stránky (přesvědčte se na www.emilygiffin.com!) a Sarah Hallové, Danielle Burchové a Susan Stockmanové za brilantní publikační činnost.

Zvláštní uznání patří těm, kteří mi pomáhali s tímto rukopisem, zejména Kevinu A. Garnettovi a Battu Humphreysovi, neboť mě zasvětili do světa televizní zábavy. Lisa Elgin Ponderová, Doug Elgin a McGraw Milhaven mi zase pomáhali se vším kolem St. Louis. Allyson Wenig Jacoutotové a Jennifer Newové vděčím za podrobnosti spojené s New Yorkem. (Jinak by Kirby možná nevytáhla paty z Triboroughu!) Adamu Duritzovi a Yvonne Boydové děkuji za čtyři centy na bubnování a Alexandře Shelleyové za pomoc v raných stádiích této knihy.

Své rodině a přátelům nemůžu vyjádřit dost vděčnosti. Díky za morální podporu a trpělivost, s níž jste naslouchali mému fňukání, že nestihnu termín. (Rada pro kolegy spisovatele: přestěhování do hotelu, objednání pokojové služby a popíjení vína v průběhu sledování filmů s Jennifer Anistonovou vás do finišu nedostanou.) Jeden údaj v této knize, vydané v roce 2012, neseďí. Omlouvám se, jinak to nešlo. Kirby byla počata v roce 1995 v průběhu nechvalně známé vlny veder, která Chicago tehdy zasáhla, nicméně nyní je jí osmnáct. Stačí si přečíst knihu o dva roky později a všechno bude v lati.

Velké uznání náleží mé asistentce a vrchní důvěrnici Kate Brown McDavidové a úžasné Marthě Ariasové za vše, co pro mě dělají, aby se můj život odvíjel, jak má, a já si uchovala zdravý rozum. Každé ráno vás obě moc ráda vidím.

Nekonečné díky posílám Nancy LeCroy Mohlerové, Mary Ann Elginové a Sarah Giffinové za neúnavné úpravy tohoto rukopisu (a všech předešlých). Před deseti lety jste byly první, kdo se seznámil s Rachel a Darcy. Ještě že jste mě vyhecovaly, abych je představila světu!

A na závěr to nejlepší. Trvalou lásku a vděčnost posílám Bud-dymu, Edwardovi, Georgeovi a Harriet. Hip hip hurá Týmu Blaha!

1

marian

Vím, co se říká o tajemstvích. Slyšela jsem o nich snad všechno. Mohou vás pronásledovat i ovládnout. Ničí přátelství a stojí za krachy manželství. A osvobodit vás může jen křišťálově čistá pravda. Třeba tyhle výroky někdy opravdu platí. Ale já byla upřímně přesvědčená, že jsem výjimka potvrzující pravidlo, a o svém tajemství, trvajícím bezmála dvě desítky let, jsem se před nikým ani náznakem nezmínila. Neřekla jsem o něm ani svým nejlepším kamarádkám, když jsem měla parádně naváto, a dokonce ani svému příteli Peterovi v těch nejdůvěrnějších chvílích. Táta neměl o ničem ponětí a s mámou jsem je neprobírala, přestože jako jediná byla u toho, když se všechno seběhlo. Skoro jako bychom uzavřely nevyslovenou dohodu o mlčení, přinutily se nechat to být a posunout se dál. Přesto jsem na ně nikdy nezapomněla. Ani na jediný den. Nicméně jsem žila ve skálopevném přesvědčení, že jednou se minulost skutečně stane minulostí.

Kéž bych na to nespolehala! Měla jsem si ta slova vzít k srdci. Slova, jimiž za jedné parné noci před mnoha lety všechno začalo. *Můžeš utéct, ale nikam se neschováš.*

Ale když jsem se tehdy spolu s Peterem vracela z večere v Lupě, jedné z našich oblíbených restaurací, a kráčela po Bleecker Street, na tato slova, onu noc a palčivé tajemství jsem rozhodně nemyslela. Po několika přestávkách a opětovných startech se zima konečně vzdala vlády a vlahou jarní noc ještě o něco víc zpříjemnila lahev Barola, kterou objednal Peter. Jedna z mnoha věcí, které na něm obdivuji, je vybraný vkus násobený neochvějným přesvědčením, že život je příliš krátký na to, aby si ho člověk kazil obyčejným vínem. Vlastně čímkoliv obyčejným. Ovšem na to, aby se dal označit za snoba, je Peter příliš laskavý a pracovitý. Svým líným známým, kteří sami nic nedokázali, a žijí z tučných svěřeneckých fondů, se vyhýbá. Ale rozhodně patří mezi elitáře, neboť se vždy pohyboval ve světě mocných a studoval na prestižních školách. Nemůžu říct, že se v jeho kruzích necítím dobře, ale dřív než mě Peter vtáhl do víru sdílených tryskáčů, jachet a prázdninových sídel v Nantucketu a St. Bart's, existovaly mimo mě.

„Konečně není na chodníku žádná břechka,“ radovala jsem se. Těšilo mě, že jsem po dlouhých měsících strávených ve sněhulích a péřovkách konečně mohla vyrazit ve střevících na podpatku a lehkém propínacím svetru.

„Já vím... *Quel soulagement*,“ zamumlal Peter a objal mě kolem ramen. Peter je nejspíš jediný chlap, kterého znám, jenž může vypouštět z úst francouzské fráze, aniž by vyzněly nabubřele. Možná je to tím, že většinu dětství strávil ve Francii a je synem francouzské modelky a amerického diplomata. Přestože od dvanácti let žije ve Státech, doma směl mluvit pouze jazykem své matky, a tak je jeho francouzština bezchybná stejně jako chování.

Usměju se a položím tvář na jeho široké rameno. Políbí mě na vršek hlavy a zeptá se: „Kam teď, šampionko?“

Takhle mi říká od chvíle, kdy jsem ho na naší třetí schůzce porazila ve scrabblu. Dali jsme si odvetu a já mu to natřela znovu. Škodolibě jsem si vítězství užívala. Smála jsem se a pod vlivem dobré nálady jsem se dopustila zásadní chyby. Prozradila jsem Peterovi, že když jsem byla malá, měla jsem slepého labradora,

kteřý ošklivě kulhal. Schválně jsme ho pokřtili Šampion. Vyznávali jsme mu tím lásku a náklonnost. Od té doby jsem „Marian“ jen ve společnosti, ve chvílích největší vášně nebo při vzácných hádkách.

„Někam na dezert?“ navrhnou, když odbočíme za roh. Zvažujeme, zda si dát Magnoliiny dortíčky nebo Roccovy trubičky, ale pak usoudíme, že se do nás beztak už nic nevejde, a proto v přátelském tichu míjíme kavárny, bary a davy spokojených obyvatel. A pak, pod vlivem vína, výborné nálady a závanu Peterovy kolínské vody vonící po koření, vyhrknu: „Co bys řekl sňatku?“

V šestatřiceti letech a po skoro dvouletém chození mi straší v hlavě otázka, o níž moji přátelé dávno spekulují. Avšak té noci jsem ji poprvé vyslovila nahlas. A vzápětí jsem své upřímnosti zalitovala a obrnila se proti neuspokojivé odpovědi. Nálada se okamžitě změnila a já cítila, jak z Peterovy paže sálá napětí. Namlouvám si, že to nutně nemusí být špatné znamení. Třeba je to jen mizerným načasováním. Dokonce mě napadá, že už mohl mít připravený prsten a jeho reakce souvisí s tím, že jsem mu sebrala vítr z plachet.

„Zapomeň na to,“ říkám s vynuceným smíchem a pocit trapnosti se násobí. Je to stejně nepříjemné a rozpačité, jako když se člověk snaží vzít zpátky vyznání lásky anebo nebrat na vědomí zástož na jednu noc. Zkrátka to nejde.

„Šampionko...“ spustí, ale pak se odmlčí. „Vždyť nám to spolu klapě.“

Sladké a dokonce slibné konstatování, ale tohle rozhodně není odpověď. Neodolám a povím mu to. „Což znamená... Co vlastně? Věčný status quo? Nebo hned vyrážíme na radnici? Něco mezi tím?“ Schválně ho škádlím a Peter se chápe příležitosti vše zlehčit.

„Možná bychom přece jenom měli skočit na nějaký ten dortík,“ prohlásí.

Já se nesměju. Představa brilantového prstenu zastrčeného do jedné z jeho elegantních italských polobotek začíná blednout.

„Dělám si legraci.“ Přitáhne mě blíž k sobě. „Zopakuj otázku?“

„Manželství. My dva. Co si o tom myslíš?“ zkouším to znovu. „Napadlo tě někdy...“

„Ano. Samozřejmě...“

Ale se vznáší ve vzduchu a snese se na mě jako průtrž mračen po předchozím zahřmění. „Ale vždyť jsem se teprve nedávno rozvedl,“ dokončí větu. Další vyhybavá odpověď.

„Jasně,“ hlesnu. Připadám si poražená. On zatím hledí do potmělé výlohy papírnictví, jako by ho fascinovala přehlídka kancelářských potřeb a per značky Montblanc. V duchu si poznamenám, abych mu jedno koupila. Skoro jsem totiž vyčerpala soubor dáreků v kategorii „co koupit tomu, kdo má úplně všechno“, zejména když je tak puntičkářský jako Peter. Manžetové knoflíčky, elektronické přístroje, víkendové pobyty na venkově v Nové Anglii. Věnovala jsem mu dokonce sošku losa, na zakázku udělanou z Lega, protože je to neoficiální maskot jeho milovaného Dartmouthu.

„Tvoje manželství dávno skončilo,“ připomenu mu. „S Robin nežiješ více než čtyři roky.“

Tohle zdůrazňuji dost často, ale nikdy v tomhle kontextu. Spíše když jsme někde ve společnosti, pro případ, aby ve mně někdo neviděl rozvracečku manželství – milenku, která jiné ženě ukradla muže. Na rozdíl od některých mých kamarádek, které se na ženaté muže specializují, jsem od pánů s prstýnkem na levé ruce nikdy nestrpěla jediné spiklenecké mrknutí či pozvání na drink, stejně jako jsem dávno před Peterem neměla pochopení pro pocit nejistoty, všelijaké hry, fobie ze závazků a další příznaky syndromu Petra Pana, což je populárně-vědecká diagnóza pro muže kteří nikdy nedospěli, jenž se šíří jako epidemie, přinejmenším po Manhattanu. Částečně jde o princip a sebeúctu. Ale také je to čistě pragmatická záležitost a výsledek více než třiceti let cíleně plánovaného života. Vždycky jsem přesně věděla, co chci – *koho* chci –, a domnívala jsem se, že stačí projevit dostatek pevné vůle a odhodlání. A tak jsem se houževnatě hnala za svou televizní kariérou.

Avšak cesta nebyla vůbec snadná. Po ukončení studia na filmové fakultě newyorské univerzity jsem se přestěhovala do Los Angeles a nastoupila jako ta nejnižší asistentka produkce do štábu, který připravoval sitcom pro puberťáky. Bohužel se nechytil.

Po osmnácti měsících, kdy jsem se úporně snažila zapamatovat si, co si ten který člen štábu objednal k obědu, avšak do scénáře jsem nepřidala jediné slovo, jsem se dostala do týmu scenáristů, kteří pracovali na dramatickém seriálu z prostředí nemocnice. Byla to skvělá příležitost hodně se naučit, získat neocenitelné kontakty a vypracovat se na pozici hlavního scenáristy. Jenže... Neměla jsem žádný soukromý život a samotný seriál mi byl víceméně ukradený. A tak jsem se rozhodla zariskovat. Opustila jsem teploučké místečko spojené se zavedenou show a vrátila se zpátky do New Yorku, konkrétně do pohodlného bytu v Park Slope. Abych měla z čeho platit účty, prodala jsem pár nápadů a jako scenáristka na volné noze napsala několik epizod k zavedeným seriálům. Mým oblíbeným místem, kde jsem tvořila, se stal malý rodinný bar Aggie's, kde se neustále odehrávaly dramatické scény mezi čtveřicí bratrů, jimž zdatně sekundovaly jejich manželky a matka, která se za nimi přistěhovala z Irska. Přistihla jsem se, jak ukládám k ledu své další projekty a črtám si základní dějové linky nového příběhu. A tak vznikla *Druhá jižní ulice* (ovšem bar jsem ze současného Brooklynu přestěhovala do Filadelfie sedmdesátých let). Žádné velkolepé pojetí, jak bývá v současné době v televizi zvykem, ale já byla ze staré školy a upřímně jsem věřila, že dokážu prostřednictvím svých postav stvořit přesvědčivý svět, aniž bych se musela uchýlovat k laciným trikům. Můj agent sdílel moje nadšení. Přesvědčil mě, abych nabídla pilotní díl všem televizním stanicím, a pak vypuklo licitování. Smířila jsem se s menší finanční částkou (ale stále jsem dostala dost, abych se mohla přestěhovat na Manhattan), zato mi zůstalo víc tvůrčího prostoru. *A voilà!* Můj sen se splnil. Konečně jsem se stala výkonnou producentkou. Mozkem celé show.

O jeden náročný rok později jsem potkala Petera. Jeho jméno jsem znala dávno předtím, než jsme se setkali, z filmového časopisu *Variety*: Peter Standish, uznávaný televizní odborník, mění působiště. Má se postarat o vyšší sledovanost a vylepšení image poněkud omšelé televizní stanice. Jako nový výkonný ředitel se technicky vzato stal mým šéfem, čili o další důvod víc, proč s ním nerandit. Tak zní další z mých osobních pravidel. Jenže když jsem

do něho jednoho rána vrazila v kavárně Starbucks v přízemí naší budovy, udělila jsem si výjimku. Odůvodnila jsem si ji tím, že není mým přímým nadřízeným. Ředitel programové nabídky nás buzeruje takříkajíc zprostředkovaně. Mimoto jméno už mám. Můj seriál v nabité konkurenci zabodoval, takže mě nikdo nemůže podezírat z toho, že si buduji kariéru přes postel.

V okamžiku, o kterém vyprávím, jsem stála za ním ve frontě a natahovala uši. Zaslechla jsem, že si objednává dvojité velké cappuccino s extra cukrem. V té chvíli byly úvahy o posteli rázu čistě teoretického. Sice jsem si hned všimla, že nemá snubní prsten, ale poté, co jsem mu zaklepala na rameno a představila se mu, neprojevil bůhvíjakou vstřícnost. Dostalo se mi stručného a čistě profesionálního přijetí. Z firemního oběžníku jsem věděla, kolik mu je let, ale díky husté tmavé kštici působil mnohem mladším dojmem. Rovněž byl vyšší a statnější, než jsem očekávala. Všechno mi na něm přišlo tak nějak mohutnější, včetně ruky, jež svírala kelímek s kávou.

„Rád vás poznávám, Marian,“ prohlásil s mírnou úklonou hlavy a zdvořile se odmlčel, neboť jsem si právě u baristy objednávala latté. Vyčkal, než mi ho obsluha připraví, a nechal se slyšet, že co se týče mého seriálu, odvádím dobrou práci. „Stačil si získat celou řadu diváků, že?“

Skromně jsem přikývla. Snažila jsem se okouzleně necivět na jeho dokonale padnoucí oblek a dolíček v dohledka oholené hranaté bradě. „Ano. Zatím nám přálo štěstí, ale mohli bychom udělat víc, abychom přilákali širší publikum. Sledoval jste někdy náš seriál?“

Upřímně řečeno, dovolila jsem si dost. Nesluší se uvádět šéfa do rozpaků. Odpověď jsem vyčetla z jeho váhání. Spatřila jsem, jak svádí úporný boj sám se sebou, zda má přiznat, že moje dílo nikdy neviděl.

Pokorně přiznal pravdu a hned dodal: „Ale dnes večer se dívat budu. Slibuji.“ Zmocnil se mě pocit, že před sebou skutečně mám chlapa, který dovede dodržet slovo. Koneckonců reputaci získal v prostředí plném proradných a egomaniackých slizounů.

„Přínejmenším víte, že běží ve čtvrtek večer,“ usmála jsem se. Zčistajasna jsem pocítila, že mě neovladatelně přitahuje. A co víc. Zdálo se, že to není jednostranné. Uplynulo hodně vody od doby, kdy jsem naposledy propadla šarmu nějakého muže, a navrch takhle žádoucího.

Ráno jsme se k mému velkému potěšení oba opět sešli ve Starbucks, přesně v sedm padesát. Pochopitelně mě napadlo, zda zvolil tenhle čas záměrně stejně jako já.

„Tak co si o tom myslíte?“ zeptala jsem se ostýchavě, což rozhodně není můj styl, zejména v práci. „Díval jste se?“

„Ano. A moc se mi to líbilo,“ oznámil mi a objednal si totéž co včera, ale navrch se šlehačkou. Což dokazuje, že umí být spontánní. Když jsem mu děkovala, cítila jsem, jak zářím.

„Výstižné dialogy. Skvělé herecké výkony. Ta Angela Riversová je trefa, co?“ Hovořil o naší slibné vycházející rusovlasé hvězdičce, kterou často přirovnávají k slavné komediální herečce Lucille Ballové. V průběhu castingu jsem hodně zariskovala a dala jí přednost před její slavnější kolegyní. Bylo to jedno z mých nejlepších rozhodnutí.

„Ano,“ přisvědčila jsem. „Už vidím, jak jednou přebírá cenu Emmy.“

Přikývl a poznamenal: „Jen tak mimochodem...“ Spokojeně se zazubil. „Nejenom že jsem zhlédl včerejší epizodu, ale stáhl jsem si z internetu pilotní díl. A taky zbytek první série. Takže mi kvůli vám zbyly na spaní necelé čtyři hodiny.“

Rozesmála jsem se. „Odpolední espresso dělá zázraky,“ poradila jsem mu a zamířili jsme k výtahům.

Spiklenecky na mě mrkl. „To zní dobře. Co takhle v půl páté?“

Naprosto jsem s ním souhlasila. Srdce mi bušilo nadšením. Toho dne jsem postrkovala rafičky hodin očima. I po následujících několik týdnů. Vytvořili jsme si jakýsi rituál, ačkoliv navenek jsme předstírali, že jde o náhodu.

A pak, den poté, co jsem se zmínila o své slabosti pro klobouky, přinesl poslíček balík z obchodu Barneys. Uvnitř se skrýval černý háčkovaný baret. Na přiložené kartičce stálo: *Pro Marian,*

Jedinou dívkou, která si může tohle narazit na hlavu. Jinou takovou neznám.

Vytočila jsem přímou linku na ředitelství a potěšilo mě, že telefon osobně zvedl.

„Děkuji vám,“ pronesla jsem.

„Není zač.“ Vycítila jsem, že se usmívá.

„Moc se mi líbí.“ Celá jsem zářila.

„Co ta kartička? Neurazil jsem vás tou dívkou? Váhal jsem mezi dívkou a ženou.“ Jeho rozpaky svědčily o tom, že mu na výsledku záleží. Dále vypovídaly o určité zranitelnosti. Cítila jsem, jak mu víc a víc podléhám.

„Od vás dívku беру,“ zašveholila jsem. „A baret je nádherný. Těší mě, že není malinově červený.“

„Anebo ze sekáče,“ odpověděl vážně. „Přál bych si vás v něm vidět. A kdyby bylo moc teplo...“

Rozesmála jsem se. Cítila jsem, jak rudnu a kručí mi v žaludku. Zajímalo mě, kdy mě pozve na oficiální rande. Že k tomu dojde, o tom jsem vůbec nepochybovala.

O tři dny později jsme odletěli služebním letadlem do Los Angeles na předávání cen Emmy. Ačkoliv můj seriál nominován nebyl, sklidila jsem za něj slušné uznání. Co se mé kariéry týče, nikdy jsem se necítila lépe. Mezi mnou a Peterem to pěkně jiskřilo. Už o nás začaly kolovat nějaké řeči, umocněné společnými přestávkami na kávu. Ovšem na červeném koberci jsme si zachovávali odstup a na bujarých večírcích ještě o něco víc, dokud to ani jeden z nás nemohl vydržet. Peter mi poslal textovku, kterou mám dodnes uloženou ve svém iPhone: *Ty šaty jsou nádherné.*

Jenom jsem zářila. Marnotratná investice do róby od Alberty Ferretti se vyplatila. Ještěže jsem místo obvyklé černé sáhla po smaragdově zelené. Cítila jsem, jak rudnu. Otočila jsem se, abych se na Petera podívala, když vtom přišla další zpráva: *Nicméně na podlaze by vypadaly lépe.*

Tváře mi přímo plály, když jsem četla poslední připomínku: *Slibuji, že se nepokusím zjistit, zda za mnou přijdete na pokoj. Pro úplnost: číslo 732.*

Za necelých deset minut jsme tam byli oba a spokojeně jsme se na sebe zubili. Konečně sami. Nepochybovala jsem o tom, že mě Peter začne okamžitě líbat, ale projevil zdrženlivost, již jsem shledávala víc a víc neodolatelnou – s každou vypitou sklenkou vína. Příjemně nám stoupalo do hlavy. Povíдали jsme si takřka o všem: o televizi obecně, o naší stanici, o mém seriálu. Probírali jsme drby o hercích a šarvátku mezi řídicími pracovníky. Peter mi vyprávěl o svém třináctiletém synovi Aidanovi a probíhajícím rozvodu. Ačkoliv v žertu nazýval svoji bývalku „navrhovatelkou“, neoznačil ji za příčinu krachu svého manželství, což byla příjemná změna oproti předchozím rozvedeným pánům, s nimiž jsem randila. Vzpomínali jsme na místa, která jsme navštívili, oblíbené hotely a města. Hovořili jsme o tom, kam bychom se rádi dostali – zeměpisně i v rámci budování kariéry. V některých směrech jsme se lišili. Já dávám přednost karibské oblasti a výletům do proslulých metropolí, jako je Řím a Londýn, zatímco on miluje exotická dobrodružství. Kdysi v Asii projel na kole Zlatý trojúhelník, jindy v Guatemale vystoupal na vulkán Pacaya. Kromě toho v byznysu víc riskoval, což se mu samozřejmě vyplatilo, zatímco já se všeobecně konfliktům vyhýbám a raději se držím toho, co funguje, byť jen tak tak. Nicméně v zásadních věcech se shodujeme. Například věříme, že má smysl usilovat o dokonalost a neusínat na vavřínech. Spojuje nás láska k New Yorku a všechno, co k němu patří. Oba jsme konzervativní a vyznáváme heslo „Žít a nechat žít“, zejména v otázkách politiky a náboženského přesvědčení. Peter je pohledný, sebevědomý, inteligentní a přemýšlivý. Ze všech chlapů, které znám, se nejvíc blíží mému ideálu.

Když se tehdy na kalifornské obloze objevily první známky svítání, uchopil mě za ruku, přitáhl si mě na klín a políbil mě tak, jak mě nikdo roky nelíbal. O několik minut později jsme si popřáli dobrou noc, zasmáli se a popřáli si dobré ráno.

V průběhu několika týdnů se z nás stal uznávaný pár. Dokonce jsme si navzájem přiznali, že už se nechceme vídat s nikým jiným. Jednoho večera nás vyfotografovali, jak společně večeříme, a naše momentka se objevila v bulvárním magazínu Page Six pod titulkem: „Mocné milostné spojení: televizní boss Peter Standish

a producentka Marian Caldwellová“. Následovaly četné telefonáty od přátel a známých, kteří tohle číslo náhodou viděli. Předstírala jsem kombinaci pobouření a pobavení, ale tajně jsem si libovala. Fotku jsem si vystříhla a schovala pro naše budoucí potomky. Všechno šlo tak dobře, až to nemohla být pravda. Jenže já vždyc-ky pevně věřila, že se mi podaří najít přesně takového muže, jako je Peter.

Možná si jenom něco namlouvám, blesklo mi hlavou, zatímco jsme dál kráčeli ruku v ruce. Uvízli jsme ve stojatých vodách. Třeba to lepší nikdy nebude. Možná patřím k těm ženám, které stále marně čekají, anebo se smíří s tím málem, které mají. Anebo jsem kombinace obojího. Vře ve mně zklamání a hněv. Zlobím se na Petera, ale víc se zlobím na sebe, protože si odmítám přiznat, že když se někdo vyhýbá určitému tématu, má k tomu důvod.

„Asi už půjdu domů,“ zamumlám po dlouhé odmlce v naději, že moje prohlášení nevyzní jako sebelítost či pokus o manipulaci. Tyhle dvě karty ve vztahu nikdy nefungují – zejména v případě někoho, jako je Peter.

„Ale no tak... Opravdu?“ broukne. Místo naléhavosti, ve kte-rou tajně doufám, slyším v jeho hlase smíření. Jindy se ovládá a působí rozvážně. Ačkoliv za jiných okolností tyto vlastnosti oce-ňuji, nyní mě dráždí. Pojednou se odmlčí, otočí se a zírá na mě. Uchopí mě za obě ruce.

„Ano. Padám únavou,“ lžu a vymaním se z jeho sevření.

„Nedělej to, Marian,“ brání se chabě.

„Vždyť nic nedělám,“ namítnu. „Jenom jsem se pokoušela vážně si s tebou promluvit.“

„Fajn.“ Prudce vydechne a zakouří očima. „Tak si promluv-me.“

Spolknu scvrkávající se pýchu a prohlásím tenkým hláskem: „Oukej. Takže...“ Připadám si jako malá. „Umíš si představit, že by ses znovu oženil? Anebo měl další dítě?“

Povzdechne si, chce něco říct, zarazí se a zkusí to znovu. „Nic mi v životě nechybí, pokud se chceš zeptat na tohle. Mám Aidana. Mám tebe. Mám svou práci. Jsem se svým životem spokojený.“

Doopravdy spokojený. Ale tebe miluju, Marian. A obdivuju. Vždyť to víš.“

Čekám, že mi řekne něco víc. Uvědomuji si, jak snadno by mě uchlácholil nic neříkajícím slibem. *Nevíím, co přesně bude, ale každopádně tě chci mít ve svém životě. Nebo: Záleží mi na tvém štěstí.* Popřípadě: *Nic není vyloučeno.* Něco. Cokoliv.

Místo toho mi věnuje pohled plný bezmoci. Vtom se před námi zhmotní dva taxíky. Náhoda, které přikládám spoustu významů. Mávnu na první z nich a vynutím na tváři úsměv. „Probere-me to zítra. Platí?“ Pokouším se zachránit to, co zbylo z mé pózy silné a nezávislé ženy. Skutečně to byla jenom póza?

Peter přikývne a políbí mě na obě tváře. Nato vklouznu do auta a zavřu dvířka. Dávám si pozor, abych jimi nepráskla. Zároveň se vyhýbám očnímu kontaktu s Peterem. Taxík se odlepí od chodníku a zamíří k Upper East Side, kde bydlím.

O půl hodiny později jsem převlečená do svého nejstaršího a nejpohodlnějšího pyžama a nepokrytě se lituji. Vtom se ozve zazvonění.

Peter.

Srdce mi radostně poskočí, až se stydím, jak moc se mi ulevilo. Do chodby přímo letím. Zhluboka se nadechnu a stisknu tlačítko bzučáku. Zírám na dveře s touž dychtivostí, s níž kdysi můj pes čekal na pošťáka. Představuji si, jak si s Peterem všechno vyjasníme, pomilujeme se a možná dokonce začneme spřádat nějaké plány. Nepotřebuji zásnubní prsten ani příslib společného dítěte. Pokud já vím, tak Peter cítí totéž co já. Určitě se těší, jak půjdeme životem společně. Nedovede si představit, že bychom se rozešli. Namlouvám si, že jsme neuvízli ve stojatých vodách. Náš vztah není přechozený. Naopak. Z lásky vycházíme jeden druhému vstříc.

Jenže o několik vteřin později nenajdu za dveřmi Petera, nýbrž mladou dívku s úzkým obličejem a špičatou bradou. Je štíhlá, ble-dá a skoro hezká. Tedy přinejmenším za několik let hezká bude. Obléká se jako typický teenager, na zádech má obrovský batoh a na krku přívěsek, který se stal znamením míru. Avšak působí

vyrovnaně a cosi mi napovídá, že se rozhodně neztotožňuje s hikipky.

„Ahoj,“ hlesnu. Napadne mě, že si bud' spletla byt, anebo něco prodává. „Můžu ti nějak pomoci?“

Odkáže si, rozpačitě přešlápne z nohy na nohu a zeptá se mě nesmělým ochraptělým hlasem: „Jste Marian Caldwellová?“

„Ano,“ přisvědčím. Vyčkávám.

„Jmenuji se Kirby Roseová,“ vyleze z ní posléze. Zastrčí si za ucho pramen špinavě blond vlasů. Má nešťastně učesanou pěšinku a vlasy jí přepadávají, což moc dobře znám. Pohlédne na svoje odřené černé boty. Když se naše zraky opět střetnou, všimnu si nezvyklé barvy jejích očí. Jsou modrošedé, lemované černým proužkem. V tu chvíli *přesně* vím, koho mám před sebou a proč přišla.

„Ty jsi...?“ Ráda bych větu dokončila, ale nemůžu se nadechnout, vydechnout, natož mluvit.

Zachvěje se jí brada a nepatrně přikývne. Potom si otře ruce o džínsy, které mají na levém koleni díru.

Stojím tu jako solný sloup. Očekávám slova, která jsem si představovala, a zároveň se jich bála. Hrozila jsem se jich a po osmnáct let o nich snila. Zrovna když mě napadne, že mi každou chvíli pukne srdce, konečně se jich dočkám. „*Myslím, že jste moje matka.*“

14. července 1995

Byl to nejteplejší den v dějinách Chicaga. Rtuť se vyšplhala na jednačtyřicet stupňů a teplotní index dosáhl téměř de-
větačtyřiceti stupňů, což je rekord, který dosud nebyl překonán.
Což platí i dnes, téměř o dvě desítky let později. Lidé o ničem
jiném nemluvili. Ostatně, vlně veder padlo za oběť sedm set pa-
desát lidí. Titulky v novinách byly větší než v době iránské krize,
bosenské války či před posledním vystoupením Grateful Dead.
Alespoň podle mých informací, které jsem v osmnácti měla.

Onoho žhavého rána jsem se ploužila kolem našeho bazénu
v bílých miniaturních bikinách, které jsem si objednala z katalogu
Victoria's Secret. Naladila jsem si show Kevina a JoBoa a poslouchala,
jak žvaní o bláznivých věcech, které lidi provádějí vlivem
vedra: zamilovávají se, páchají zločiny, běhají nazí po ulicích. Oči-
vidně žertovali, jak mají dýdžejové ve zvyku, ale když jsem o tom
později přemýšlela, uvěřila jsem, že na to, co se později toho dne
přihodilo v domě mé nejlepší kámošky Janie, měla vysoká teplota
alespoň částečný vliv. Kdyby panoval obyčejný letní den anebo
jiné roční období, byl by to úplně jiný příběh.

Svou roli pochopitelně sehrály i jiné faktory, například alkohol, oblíbený spolupachatel nejednoho provinilce. V mém případě šlo o čtyři mražené jahodové koktejly vypité na lačný žaludek. Intenzitu sladkobolných pocitů tohoto léta umocňovala úspěšně zvládnutá maturita a vědomí, že před sebou mám zbytek života. K tomu je nutno připočítat typickou městskou nudu a nezbytnou dávku smůly – anebo štěstí. Záleží na tom, kdo se ptá. A samozřejmě nesmím zapomenout na poslední ingredienci, Conrada Knighta osobně.

Upřímně řečeno, Conrad nebyl ani trochu můj typ, zato byl typ všech mých kamarádek, a rozhodně jsem nebyla imunní vůči jeho svůdným modrošedým očím, delším tmavým vlasům a lícním kostem, které Janie nazývala „impozantními“ ještě dřív, než tohle slovo přišlo do módy a častým omíláním ztratilo glanc. Působil záhadným dojmem a taky trochu nebezpečně. Někteří kluci tuhle image horko těžko napodobují, ale v případě Conrada vznikla úplně přirozeně. Na předloktí měl tetování. Údajně šlo o iniciály jeho matky a datum, kdy zemřela při autonehodě. Kouřil ručně balené cigarety, řídil starého černého mustanga a zpíval v garážové kapele v centru. Několik dívek vybavených falešnými občankami, které ho viděly v akci, přirovnávalo jeho hlas k Eddiemu Vedderovi. Přisahal, že Conrad bude jednou slavný. Jeho otec, bývalý herec, kdysi vystupoval v béčkovém seriálu. Ten dávno upadl v zapomnutí, ovšem jeho lze stále vidět v reklamě na zažívací tablety. Často se vracel do Los Angeles, aby se účastnil všelijakých castingů. Svého syna bral s sebou. Navzdory dlouhým školním absencím a sníženým známkám z chování se Conrad zdál chytrý a svým způsobem světaznalý. Anebo přinejmenším hluboce lhostejný k sociálnímu uspořádání na střední škole, což mu propůjčovalo auru oduševnělosti. Stručně řečeno – v ničem nepřipomínal přívětivé mazánky, s nimiž jsem tehdy randila. Byl zkrátka úplně jiný než já, a tak se naše cesty v podstatě nikdy neprotnuly. Tu a tam jsme se pozdravili na chodbě, ale od základky jsme se spolu víceméně nebavili.

„Marian Caldwellová,“ zvolal, když jsme do sebe vrazili na dvoře za domem, kde bydlela Janie. Sešla se tu přinejmenším půlka

Glencoe poté, co se rozkřiklo, že rodiče mé nejlepší kámošky odjíždějí z města a Janie se rozhodla uspořádat party. Ačkoliv se Conrad tváří neutrálně, cosi mi napovídá, že by se rád dal do řeči.

„Ahoj,“ zavrním. Sebevědomě se pohupuji v bocích na melodii písně Sarah McLachlanové „I Will Remember You“, jež se line z reproduktoru postaveného v okně kamarádčina pokoje.

Conrad se pousměje a pak vysloví ona slova, jež si budu v průběhu následujících let neustále opakovat. „Můžeš utéct, ale nikam se neschováš.“

Usrkne z plechovky s limonádou a já si prohlížím mužné strniště na jeho tváři a opájím se vůní jeho pleti – směsicí cedrového dřeva, soli a vody po holení.

„Kdo tu zdrhá?“ podívám se. „A co děláš na party, jako je tahle?“

Vzápětí se provinile přihrčím. Klidně jsem mohla rovnou říct: Co děláš na večírku naší party, kam tě nikdo nezval? Oba jsme věděli, že právě proto mě oslovil, aby se tu necítil tak sám.

„Hledám tě,“ odpověděl a v uhrančivých očích mu zajiskřilo. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Předpokládala jsem, že žertuje a ve skutečnosti čeká na svoje kumpány anebo přítelkyni, která se každou chvíli vyhrne z toalety. Nikdy jsem ji neviděla, protože chodila do jiné školy, ale Janie je jednou potkala v supermarketu a tvrdila, že vypadá úplně jako Kate Moss oblečená do cikánské haleny, dlouhé květované sukně a obutá do pohodlných sandálů.

„No... Vypadá to, žeš mě našel.“ Rozesmála jsem se, a protože jsem byla odvázanější než obvykle, dotkla jsem se tetování na jeho předloktí. V tu chvíli mi došlo, že je nejenom sám, ale i docela střízlivý.

„Tak jak ses měla?“ Pohlédl na své holé zápěstí, kde by nosil hodinky, kdyby nějaké měl. „Po uplynulých šest let.“

„Šest let?“ opáčila jsem a pak mu připomněla, že jsme spolu od čtvrté třídy chodili do školy.

„Naposled jsme spolu mluvili...“ Zamyslí se a prohrábne si vlasy, které se mu vlivem vlhkosti vlní víc než obvykle. Jsou tak husté, až to vypadá, jako by prsty čeřil vodu. „Myslím *doopravdy*... V autobuse, když jsme se vraceli ze školního výletu.“

„Z Sheddu,“ doplním a příkývnu. Pamatuji si na to. Bylo to v šesté třídě a vypravili jsme se do mořského akvária.

Conrad se usmál a na kratičký okamžik upustil od své ledabylé pózy. Zase vypadal na dvanáct, což jsem mu bez váhání řekla.

Široce se zazubil. „Dalas mi půlku Twixu a prohlásilas, že chceš být mořskou bioložkou.“

Zasměju se a zakoulím očima. „Jo... Tak tahle touha mě už opustila.“

„Já vím,“ přisvědčil. „Nejprve odjedeš do Michiganu, potom do filmové školy, pak do L. A. nebo New Yorku, kde uskutečníš řadu skvělých projektů a proslavíš se. Staneš se příští Norou Ephronovou, nebo... Jo, jenže já jinou režisérku neznám.“

Udiveně jsem na něho zírала, dokud neprozradil svůj informační zdroj. „Ročenka. Vzpomínáš si? Plány do budoucna.“ Ve vzduchu naznačil uvozovky. Očividně se celému tehdejšímu školnímu cvičení vysmíval.

„Správně,“ přisvědčila jsem. Určitě si taky pamatuje, že se celá třída shodla v názoru, že mám největší šanci uspět. On pro změnu vyhrál v soutěži o nejkrásnější oči.

„Jaké plány máš ty?“ Napadlo mě, že dotazník do ročenky nevyplnil. Pak jsem si ale vzpomněla, že přece jenom něco napsal. *Jako bych tu nebyl.*

Zeptala jsem se, co tím chtěl říct. „Jenom to, že se nemůžu dočkat, až odtamtud vypadnu. To je všechno.“

„Takže nic... konkrétního?“ Samozřejmě jsem měla na mysli vysokou školu, což se podle mě a řady mých kamarádů rozumělo samo sebou.

„Ne,“ odsekl a dopil limonádu. Zmačkal plechovku v dlani a vhodil ji do odpadkového koše. „Až na to, že tě dnes v noci políbím. A zítra pravděpodobně taky. A pokud si nedáš pozor, tak nejspíš i pozítří.“

Mimoděk jsem se zachvěla a dokonce se mi zdálo, že mi po zádech stekl pramínek potu. Rozhodla jsem se, že to Conradovi dovolím. Anebo lépe řečeno, přiznala jsem si, že nedokážu říct ne. Avšak předstírala jsem, že mám situaci pod kontrolou. Zvedla jsem ruce a upravila si dlouhý blondátý culík, do nějž jsem sčesala

svoje rovné zplihlé vlasy. Vlhkost na ně měla zcela opačný účinek než u Conrada. „Proč bys něco takového dělal?“ Věnovala jsem mu nepřístupný pohled. Srdce mi divoce tlouklo.

„Protože se mi líbíš.“

Podobné prohlášení by z úst jiného kluka vyznělo dětsky, v Conradově případě kupodivu ne.

„Odkdy?“ nechápala jsem. Můj hlas byl silnější než kolena.

„Ojakživa. Od prvního dne,“ prohlásil věčně, jako by mi sděloval nějakou triviální informaci, jako kolik je hodin nebo stupňů ve stínu. Teplota neustále překračovala osmatřicítku a ani noci nepřinášely úlevu od úmorného vedra. Nato na mě vychrlil celý katalog vzpomínek, čímž rozptýlil moje přetrvávající pochybnosti o jeho upřímnosti, pokud ne přímo o jeho úmyslech. Věděl, kde jsem měla poslední čtyři roky skříňku. Zmínil se o jizvě na mém levém koleni, kterou údajně studoval pokaždé, když jsem si vzala do školy sukni. Vyslovil uznání na adresu mých purpurových šatů a hedvábných punčoch, v nichž jsem tancovala na školním večíрку.

„Ani si nepamatuji, žes tam byl,“ přiznala jsem ohromeně.

„Nebyl,“ odpověděl, aniž ode mě odtrhl zrak. „Viděl jsem fotku ve skřínce tvého kluka.“

Civěla jsem na něho jako uhranutá. Snímek, o němž se zmínil, jsem do té skříňky nalepila já, přímo na odvážnou fotku Rebekky Romijnové a Angie Everhartové, jak se v plavkách rozvalují na pláži. „Todda,“ dodala jsem chmurně.

„Jo, to je on,“ přisvědčil Conrad a zakoulel očima.

„Rozešli jsme se.“

„Já vím. Nejvyšší čas.“

„Co tvoje holka?“

„Taky jsme se rozešli,“ prohodil. „Tomu říkám náhoda.“

Přistoupil ke mně o krok blíž a začali jsme spolu tančit ploužák. Jeho ruka mě hrála na zádech, dech v uchu, a tu a tam k nám dolehl závan smrádku z odpadkového koše. O několik minut později jsme se přesunuli dovnitř za doprovodu mnoha udivených pohledů a uvelebili se v rohu pohovky v obývacího kamarádčiny rodičů. Kolem nás kroužila upocená těla. Po další hodinu jsme

spolu zlehka konverzovali, což mi přišlo nevýslovně těžké. Hodně to mezi námi jiskřilo. Bylo to úplně nové a zároveň důvěrně známé. Takový druh vztahu se rodí mezi lidmi, kteří spolu vyrůstají a denně se míjejí na stejných chodbách. Přistihla jsem se při pomyšlení, proč jsme si tímto způsobem nepovídali dřív, avšak přesně jsem věděla proč.

„Co kdybychom si našli nějaké tišší místo?“ navrhl, sotva náš hovor začal vážnout.

Přikývla jsem. Provedla jsem ho halou a poté zamířila vzhůru po schodech, přímo do ložnice kamarádčiny rodičů, a to navzdory nápisu NEVSTUPOVAT!!! přilepenému na dveřích. Už spolu nemluvíme. Oba jsme nervózní, avšak plní dychtivosti. Zamkneme dveře, líbáme se a zbavujeme se oblečení. Potom zalezeme pod deku na obrovské posteli se čtyřmi sloupky. V určitém okamžiku Conrad sebral z podlahy svoje džínsy a ze zadní kapsy vytáhl peněženku. Věděla jsem, co hledá, dřív, než vyčaroval plochý balíček. Zavřela jsem oči a poslouchala, jak se potýká s fólií. Vyčkávala jsem, chtěla jsem ho.

To, co se stalo pak, je nabíledni, až na to, že když se něco takového stane vám, většinou s tím předem nepočítáte. Obzvlášť když je to poprvé a předtím jste stokrát řekli ne. Vzpomínala jsem, kolikrát jsem se k tomuto bodu přiblížila s Toddem, a pokoušela se určit, proč je to tentokrát jiné. Usoudila jsem, že za všechno může touha, jakou jsem nikdy dřív nepocítila. Touha natolik intenzivní, že se proměnila v potřebu.

„Jseš si jistá?“ otázal se, ačkoliv jsme téměř minuli bod, odkud není návratu. Podívala jsem se mu do očí a potom na strop. Bylo toho na mě moc. Hlava se mi točila jako větrák připevněný nad námi. Konečně rozhodnutí připadlo mně. Conrad se držel. Zhluboka oddechoval a trpělivě čekal.

Myšlenky ve mně vířily jako zběsilé. Ztrácely souvislost, rozostřovaly se – a současně se zdály křišťálově jasné. Říkala jsem si, že hodně riskuji, a ráno bych mohla litovat. Pokud ne dřív. Třeba jenom předstírá, že mě má rád. Chce mě pouze dostat do postele jako jednu z mnoha. Připomínala jsem si, že dívky jako já se takhle nechovají. Zejména ne s kluky, jako je on.

Navzdory tomu moje odpověď zněla ano. Souhlas jsem slyšela s každým úderem svého srdce. Poté jsem jej vyslovila nahlas. Dívala jsem se při tom Conradovi do očí, aby o mém rozhodnutí nebylo pochyb. Bez ohledu na horko, chtíč a alkohol, přesně jsem věděla, co dělám. A že moje volba je nesmazatelná a neodvratitelná. Plně jsem si to uvědomovala, když do mě zvolna vstoupil. Několik vteřin se zdržel uvnitř, aby se posléze stáhl a nasadil si kondom. A všechno začalo nanovo. Věděla jsem, že budu navždy změněná.

Nicméně ani v nejdivočejším snu by mě nenapadlo, co bude následovat. Nikdy bych nepředpokládala, že naše setkání bude mít zásadní dopad. Považovala jsem je za kapku v moři času. Příběh z mládí. Kapitulu jednoho léta. Něco, co přinesla vlna úmorného vedra a také to s ní pomine.

3

kirby

Jmenuji se Kirby Roseová a jsem adoptovaná.

Nemyslím, že by to bylo něco světoborného, ale někteří lidé to tak berou. Jako by mi kvůli tomu měli projevit víc pochopení. Já si prostě myslím, že jsou to dvě základní fakta o mé osobě. Stejně jako nedokážete přesně určit okamžik, kdy jste se naučili svoje jméno, tak já si nedovedu vzpomenout, kdy jsem poprvé od rodičů vyslechla historku o tom, že zčistajasna zazvonil telefon a oni se dozvěděli, že jsem se narodila a do dvaasedmdesáti hodin budu jejich. Stačí zajet do Chicaga (což od South City v St. Louis, kde oba vyrostli a dosud tam žijí, zase není tak daleko), podepsat nějaké papíry a vyzvednout mě v porodnici. Stačí říct ano.

Zrovna bylo prvního dubna a mamku pochopitelně napadlo, že je to apríl. Pak si ale řekla, že by nikdo nebyl tak krutý, aby si zažertoval na účet páru, který více než deset let marně usiluje o dítě, po kterém od svatby bezmezně touží. Táta pracoval jako elektrikář, máma jako administrativní pracovnice ve velké právnické firmě ve městě, příjem měli slušný, ale na zaplacení účtů v módních klinikách asistované reprodukce to nestačilo. Proto

se rozhodli pro adopci. Nejdříve se obrátili na domácí katolické agentury, později se zaregistrovali prakticky u každé organizace v zemi, která jim mohla svěřit dítě do péče. Čínské. Ruské. Kolumbijské. Ilegální. Na původu nezáleželo, zkrátka se chtěli starat o nějaké mrně.

Máma samozřejmě křikla „ano“ do telefonu dřív, než se o mně dozvěděla jedinou informací. Když se táta chopil paralelky, dáma na telefonu jim klidně oznámila, že jsem zdravá, dva celé, osm desetin kilogramu vážící holčička, dlouhá čtyřicet osm centimetrů, s velkýma modrýma očima a hlavičkou pokrytou světlým chmýří. Nazvala mě dokonalým miminkem a rodičům zvěstovala, že mají obrovské štěstí, že si agentura ze stovek zájemců vybrala právě je.

„Blahopřeju,“ zašveholila. „Brzy se uvidíme.“

Naši zavěsili a rozplakali se. Padli si do náruče a smáli se skrze slzy. Nato pospíchali do obchodu „Naše děťátko“ a vyplenili ho způsobem, jakým ostatní před sněhovou bouří drancují smíšené zboží. Nakoupili titěrné růžové oblečení a kolébku, autosedačku a víc hraček a panenek, než bych stačila utahat za celý život. Po návratu domů přetvořili pracovnu mé matky v levandulovo-žlutý dětský pokojíček.

Nazítří se rozjeli do Chicaga a ubytovali se v hotelu poblíž Severozápadní nemocnice, kde museli čekat další tři dny, než mě směli poznat. Moc toho tenkrát nenaspali, přestože věděli, že mají poslední příležitost pořádně si odpočinout. Čas si krátili probíráním holčičích jmen. Máma těžce lobbovala pro své dívčí příjmení – Kirby. Napřed ji musíme vidět, trval na svém táta. Zřejmě jsem jako Kirby vypadala – ať se pod tímhle slovem skrývá *cokoliv*.

V téhle fázi se většinou ujímá vyprávění otec. Líčí, jak se řízl při holení, a ruce se mu třásly tak moc, že mámě málem dovolil, aby řídila ona, což zásadně nedělá, protože máma je postrach silnic. Následuje stať o kvapném podepsání dokumentů a okamžik, kdy se paní z agentury přihasila s miminkem – *mnou* – zabaleným v dece z růžového flísu.

„Seznamte se s vaší dcerou,“ zašveholila a předala mě rodičům. „Drahoušku, představuji ti Lynn a Arta Roseovy, tvoje rodiče.“

Tuhle část jsem vždycky zbožňovala. Poprvé mě chovali, dívali se mi do tváře a cítili, jak je moje tělíčko hřeje do hrudi.

„Má tvůj nos,“ zažertoval táta a pak mě oficiálně prohlásil za Kirby.

V tom okamžiku se z nás stala rodina. Rodičům prý připadalo, že se právě stal zázrak. Ten se zopakoval o několik měsíců později, kdy se stejným úžasem hleděli na Charlotte, moji sestru, kterou ke svému údivu počali krátce poté, co mě adoptovali. Máma při této příležitosti nezapomene zdůraznit, že jediný rozdíl byl v tom, že můj příchod do rodiny jí nezpůsobil žádnou bolest. Ta přišla až později.

Jak jsem rostla, slyšela jsem tuhle historku snad milionkrát, spolu se všemi sentimentálními citáty, které se k adopci vážou. Například ten, jež mám zarámovaný nad postelí: „Ač jsi nevyšla z mého těla a nejsi krví mé krve, nějakým zázrakem přesto patříš ke mně. Nikdy ani na minutu nezapomeň, žes nevyrostla pod mým srdcem, nýbrž v něm.“ Věděla jsem, které celebrity vychovávají adoptované děti, ale důležitější mi připadali ti, kteří byli sami adoptovaní: Steve Jobs, dva prezidenti, včetně Billa Clintona (jenž v době mého narození úřadoval v Bílém domě), dvě první dámy, Faith Hillová a Tim McGraw (kteří se, mimochodem, vzali – což se mi obzvlášť líbilo), Darryl McDaniels z hiphopové kapely Run-DMC a, jak občas podotýká moje máma, i Mojžíš s Ježíšem.

O své biologické matce jsem nikdy moc nepřemýšlela a o otci ještě méně. Připadalo mi, že nemají na mém životě sebemenší podíl, když pomineme jejich nezbytný příspěvek v podobě trošky DNA. Nikdy jsem se necítila zavržená či odmítnutá. Ačkoliv naši o mé biologické matce nic nevěděli, odmalinka mi vysvětlovali, že se mě „nevzdala“, ani mě „neodvrhla“. Tvrдили, že pro mě udělala to nejlepší, co za daných okolností mohla. Při zpětném pohledu mě napadá, že se jen řídili doporučením z nějaké příručky, ale tehdy jsem to brala. Pokud jsem k ženě, která mě přivedla na svět, něco cítila, pak pouze lítost. Pevně jsem totiž věřila, že litovat může ona, a ne já.

Vážně jsem o ní začala přemýšlet až v páté třídě, když jsme se v hodině rodinné výchovy zabývali svými předky. Stejně jako

většina mých spolužáků jsem se zaměřila na Irsko. Napsala jsem, že předci mého tatínka pocházejí z Galwaye, zatímco ti z matčiny strany se přistěhovali z Corku. Samozřejmě jsem si uvědomovala, že to nejsou moji *opravdoví* předci či příbuzní, k čemuž jsem se otevřeně priznala. Ostatně, většina mých spolužáků věděla, že jsem adoptovaná. Chodili jsme spolu do třídy už od školky a nikdo z toho nedělal žádnou velkou vědu. Patřilo to mezi stejně banality jako mít identické dvojče.

A tak jsem třídu věcně poinformovala o tom, že o své biologické matce nevím nic víc, než že pochází z Chicaga. Neznám její jméno, nikdy jsem neviděla její fotografii, ale s ohledem na své světlé vlasy a modré oči bych ji tipovala na Skandinávku. Později jsem výběr zúžila na Dánsko. Sama nevím proč. Možná kvůli tomu, že mám ráda sladké, a nebo se mi líbilo, jak to zní. Spolužáci byli s touto teorií spokojeni, až na Garyho Ruska, který zvedl ruku, a aniž by si počkal, až bude vyvolaný, zeptal se mě, jestli se na svoji biologickou matku zlobím. Taky ho zajímalo, zda mám v úmyslu ji vystopovat. Představila jsem si zarostlého zálesáka s puškou a smečkou psů a vyměnila si pohled se svou nejlepší kamarádkou Belindou Greeneovou. Odkašlala jsem si a klidně odpověděla: „Já už mámu mám. Ne, na nikoho se nezlobím.“

Ale semínko pochybností bylo stejně zaseto. Třeba bych našťvaná být *měla*. Ostatní by se zlobili. Gary určitě. Nepřestával se mě vyptávat. „Mohla bys ji najít, kdybys chtěla? Třeba za pomoci soukromého detektiva?“

„Ne. Neznám dokonce ani její jméno, tak jak bych ji mohla najít?“ Přemýšlela jsem o tom, kolik žen asi porodilo v Severozápadní nemocnici v Chicagu na apríla roku 1996.

Tím jsem svůj referát uzavřela a šla se posadit. Po mně přišla na řadu Debbie Taliercová. Ale po zbytek hodiny a vlastně celého vyučování jsem se nedokázala zbavit myšlenek na ženu, která mě přivedla na svět. Tehdy jsem ji ještě najít *nechtěla*, ale zajímalo mě, jestli bych *mohla*.

A tak jsem toho dne u večere, v průběhu únavné konverzace o novém štěněti jorkšíra Gallagherových, které neustále kouše jejich batole a je třeba mu ukázat, kdo je v rodině pánem, tiše zo-

pakovala otázku, kterou mi položil Gary. Předpokládala jsem, že se naši o tom nebudou chtít bavit, zejména máma. Něco jiného je, když tohle téma nadhodí oni s tím, že *jejich* modlitby byly vyslyšeny. Ale pokud o tom začnu *já*, je to úplně něco jiného.

„Proč si pořídili jorkšíra?“ nechápala Charlotte, skalní milovnice zvířat. „Měli si vzít psa z útulku. Alespoň by zachránili jeden psí život.“

Pojednou jsem si sama připadala jako zachráněný pes. *Vořech* z útulku. Ledabyly jsem cákala steakovou omáčku na vepřové plátky na talíři. Tenhle zlozvyk jsem převzala od táty, který si tuhle omáčku přidává i do míchaných vajec.

„Dneska jsem měla referát o svých předcích,“ spustila jsem. „No a... na přetřes přišla moje adopce.“

Máma se na mě podívala, dožvýkala sousto a spolkla je. Vyčkávala.

„A tak mě napadlo... Existuje nějaký způsob, jak vypátrat moji biologickou matku? Kdybych chtěla? Víme aspoň, jak se jmenovala?“

Okamžitě jsem věděla, že položit takovou otázku byla chyba. Napětí se dalo krájet a máma mrkáním zaháněla slzy. *Slzy!* Kvůli pitomé *otázce*. Charlotte provinile klopila oči do talíře, zatímco otec nasadil přísný výraz, takový, jako když nám kázal o nebezpečí drog. Místo aby mi odpověděl, prohlásil: „Tohle je pěkně vážné téma.“

„*Tak* vážné zase není,“ odsekla jsem.

„Ale je,“ oponoval. „A důležité. Velice důležité. Chci tím říct, že je důležité pro tebe i pro nás. Nemám pravdu, Lynn?“

„Nechci o ní nic zjišťovat,“ couvala jsem. „Jenom jsem chtěla vědět, zda by to šlo. Ježíši...“

„Nebere jméno Boží nadarmo,“ okřikla mě máma.

Bránila jsem se, že když nedodám „Kriste“, rouhání se nepočítá, a potlačovala jsem touhu zeptat se, jestli si myslí, že za to přijdu do pekla.

Charlotte se chechtala. Vděčně jsem se na ni usmála. Přestože mi ségra leze na nervy, líbí se mi, když u ní zaboduju svými vtípkami.

Potom jsem se podívala zpátky na mámu a zamumlala: „Chtěla jsem tím říct, že je mi ta ženská úplně volná. Nejspíš ji nenávidím.“

Mámě se očividně ulevilo, zatímco táta mě napomenul: „Tohle neříkej. Zachovala se statečně. Udělala pro tebe to nejlepší.“

„Cože?“ ucedila jsem na vlastní nebezpečí, protože tuhle otázku naši přímo nesnášejí. „Ta se předvedla.“

Táta si nedal pokoj. „Ty ji chceš najít, Kirbs?“

„Vždyť už jsem povídala, že ne.“

Přikývl. Zjevně mi nevěřil. Opatrně mi vysvětlil, že agentura, jež zajistila moji adopci, má ve svých stanovách právní doložku, která mi garantuje sdělení údajů o mé biologické matce v den mých osmnáctých narozenin pro případ, že bych se s ní chtěla setkat.

„Setkat?“ pronesla jsem co nejlhostejnějším tónem.

„Pokud budeš mít zájem o kontakt, agentura ti poskytne patřičné informace,“ prohlásil táta. „Za předpokladu, že je bude ta paní aktualizovat. Sice s touhle podmínkou souhlasila, ale konečné rozhodnutí je na tobě, ne na ní. Ona o nás ani o tobě žádné informace nemá a mít nebude. S čímž souhlasila.“ Významně povytáhl obočí, jako by tím svůj výrok symbolicky podtrhl.

Jinými slovy, když ona nemá zájem najít mě, tak proč bych já měla mít zájem najít ji? Pokrčila jsem rameny, jako by mě podmínky smlouvy příšerně nudily. V duchu jsem se zapřísáhla, že tohle téma už nikdy nevytáhnu na přetřes, přinejmenším ne před našima.

Ale od toho dne jsem byla adopcí zaujatá jako nikdy předtím. Ostře jsem vnímala příběhy adoptovaných dětí, které hledaly své biologické rodiče a naopak. Žila jsem pořady, jež zprostředkovaly taková setkání. Naprosto mě fascinovaly. Občas se zde předváděl pocit viny či lítosti, někdy zlost, ale většinou šlo o celou řadu emocí. Někdy bylo v sázce zdraví, ve vzácných případech se vyskytla vražda, tajemství či únos. Mě v souvislosti s biologickou matkou napadaly samé vtipy, ale její příběh by mě každopádně zajímal. Nikdy jsem o ní nepřemýšlela jako o své druhé mámě, spíše jako o vzdálené příbuzné, dávno ztracené tetě nebo sestřeni-

ci, která se zabývá něčím daleko zajímavějším (alespoň doufám) než kdokoliv jiný v mém životě. Třeba je hudebnicí, ředitelkou firmy, významnou lékařkou anebo misionářkou v zemích třetího světa. Rozhodně ve mně nepřetržovaly pocity hořkosti, lítosti či pocitu zavržení. Jenom narůstající zvědavost. Tu a tam jsem si ji idealizovala. Spřádala jsem romantické představy o tom, co je zač a jaké výhody by naše spřízněnost měla pro mě. V hloubi duše převládal dojem, že mě kousek chybí. Jako bych nebyla úplná. Lámala jsem si hlavu, jestli to cítí taky. Stále jsem trvala na svém, že ji nemíním hledat, ale současně ve mně rostlo přesvědčení, že dokud ji nenajdu, nikdy se nedozvím, kdo doopravdy jsem.

V době, kdy jsem vstoupila na střední školu, tyto pocity zesílily. Připadala jsem si ztracená. Scházela mi pravá identita a zdálo se mi, že nikam nepatřím – dokonce ani tam, kde jsem se kdysi cítila dobře. Vystoupila jsem z volejbalového družstva, přestala chodit na mše a vyhýbala se všem akcím pořádaným naší farností, a úplně jsem se vykašlala na školu. Vzдалovala jsem se dokonce i Belindě. Pořád jsme byly nejlepší kamarádky, ale nedokázala jsem vystát, jak se zaobírá každým dekem, které přibrala, a kluky, kteří na ni kašlali. Ze všeho nejvíc mě štvala její posedlost Jonas Brothers a dalšími kapelami z dětských televizních kanálů. Umím odpustit dost, ale rozhodně ne mizerný hudební vkus.

Krátce jsem se kamarádila s jinou partou děcek, o kterých jsem si myslela, že sdílejí moji vnímavost, anebo přinejmenším hudební názor. Ale pak se ukázalo, že jsou falešnější než většina běžné populace. Hodiny kultivovali svůj *emo* vzhled, poslouchali obskurní kapely, o kterých nikdo neslyšel (a zanevřeli na ně pokaždé, když je „objevil“ někdo z vnějšího světa). Utráceli majlant v Hot Topic a Urban Outfitters, aby vypadali, jako když se oblékají do hadrů z charity, a co je nejhorší, malovali si na zápěstí falešné jizvy a lhali o svých pokusech o sebevraždu. Usoudila jsem, že se budu radši držet Belindy než bandy pozérů, protože Belinda je při svém nedostatku vkusu alespoň autentická (a kromě toho musím přiznat, že je tu a tam docela prima zakrákorat si odrhovačku Kelly Clarksonové). Ale většinou jsem chtěla zůstat sama se svými myš-